

Leadless kardiostimulátor

ČTVRTEK 10. 12.

Dneska má přiletět Chris Hubbard. Další Američan cestující do Čech na speciální pozvání, které jsme dostali díky dynastii ministrů zdravotnictví – prvním byl Adam Vojtěch, ale pak následovali ještě další jeho nástupci. Nicméně jejich aparát se neměnil, takže úředníci už věděli, u kterých dveří a kdy zaklepat. Během (ne)úspěšné periody boje s koronavirem jsme tedy vystřídali tři ministry. Proč je to ale důležité? No to je úplně jednoduché, nemohl jsem vzdát zaběhnutý program vědeckých programů, každý měsíc se opakující s železnou pravidelností už dvacet let. To byl můj boj! Boj za normalitu procesů, za to, že nerezignuji na naši vědeckou spolupráci, a to, že nám tento program vydržel i v těchto těžkých dobách, je nutné považovat za malý zázrak. Doba nebyla nakloněna normálním plánovaným výkonům, natož nějakému zkoumání. Doba, kdy se v médiích od rána nemluví o ničem jiném než o koronaviru, ukazují se jeho chapadélka a počet zemřelých za jeden den, jako když byla válka Severu proti Jihu, vlastně Jihu proti Severu. Tehdy se vždycky na vrata radnice v každém americkém městě psalo, kolik je padlejších v boji. (Z toho pak vlastně vzniklo známé OK, tedy něco, co je velmi dobré a vlastně to není nic jiného než „nulový počet mrtvých“

tedy 0 killed – ve zkratce OK.) My jsme se ale zdaleka ještě nepřiblížili té optimální situaci OK – 0 killed. Nápad, že po krátkém přerušení Vivkova cestování na Homolku náš program obnovíme, přišel vlastně v době, kdy počet hospitalizovaných začal mírně klesat, a já jsem si řekl, že by bylo potřeba zase pokračovat v naší spolupráci. Jenže jedinou cestou k tomu bylo získat speciální pozvání ministra zdravotnictví a to ještě potvrzené velvyslancem ČR ve Spojených státech amerických. Poslal

Naše prdácké životy plynou v rámci současného všudypřítomného nárokového blahobytu jen tak, jakoby mimochodem. Žijeme, jako bychom nikdy neměli zemřít.

jsem tedy jednou večer velmi zdvořilou ESEMESKU ministru zdravotnictví a on mi obratem odepsal, že by to možné bylo a co pro to máme udělat. Náš koordinátor kardiocentra Na Homolce Filip Cízner se s velkou vervou pustil do řešení tohoto problému a začátkem července jsme měli v ruce oba dva dokumenty. Velmi nám k tomu také pomohl Rudolf Jindrák, někdejší velvyslanec ČR v Německu, u kterého jsme začátkem devadesátých let byli s manželkou v Mnichově, když byl čerstvě konzulem. A to byl tedy skutečně vyvedený výlet. Možná, kdybychom tehdy nejeli do Mnichova, tak bychom tyhle dokumenty v životě nebyli schopni získat. Takže všichni ti odborníci, naši kolegové, by se mohli leda klouzat na ledě a my bychom museli rezignovat na vývoj technologií, přeloženo do češtiny:

Celý ten mezinárodní výzkum bychom si s přehledem mohli tak akorát nabouchat do trenek! Kolem páté odpoledne zavolal Chris, že úspěšně dosedl letadlem v Praze na Ruzyni. „Did you get any troubles to pass borders?“ ptal jsem se ho. „With these papers all officers thought I am very V.I.P. person, so I am now in Marriott.“ Byl už čtvrtek, to znamená, že restaurace měly otevřeno jen do osmi večer. „Chris, I got reservation since 6.00 p.m. in Portfolio, so we have only 2 hours for diner.“ Udělal jsem rezervaci zase ve stejné restauraci, protože mě nic jiného nenapadlo než zase Portfolio, a je to hlavně od Marriottu za rohem. „That’s great!“ a šli jsme zase do Portfolia. V rouškách. A Chris mi říkal, že v úterý měla jeho třicetiletá dcera operaci vrozené srdeční vady, operovali jí aortální chlopeň. Na naše poměry neskutečné, pouštěli ji do hotelu druhý den po operaci, byla operovaná shodou náhod v Mount Sinai Heart Center v New Yorku – tam jezdím za Vívkem, tedy když zrovna můžu. Ted’ tedy už dva roky nemůžu. Byl jsem skutečně překvapen, že Chris vůbec přiletěl. Ale to jsou prostě Američani, byl to velmi důležitý program, u kterého byl Chris Hubbard již před devíti lety, kdy zakládali start-up o patnácti lidech a dali světu na frak s vývojem prvního intrakardiálního stimulatoru. A já jsem měl na příští týden připravených deset pacientů na implantaci nové generace těchto leadless stimulatorů, jejichž název pořád ještě neumíme ani pořádně přeložit do češtiny. Tak prostě přiletět musel, když ještě ke všemu má to pozvání od ministra. Večeře je svižná, neustále si děláme z něčeho

legraci, pořád si nandáváme a pak zase odkládáme ústenky. Číšníci se smějí, protože si mě pamatují z úterka. Koukáme na hodinky a stíháme to přesně do osmi, to už si bereme kabáty a já se jdu s Chrisem podívat, jak vypadá Marriott po rekonstrukci.

PÁTEK 11. 12.

Přes Frankfurt přiletěl Vivek, na dva dny. Hned v poledne byl na Hybridním sále připravený program perkutánní – katetrizační plastiky trojcípé chlopně. Program jsme kvůli „koronáči“ zastavili před rokem, vlastně jsme ho nedělali už téměř dva roky. Jedna z technik, kdy kardiologie zasahuje do tradičních kardiochirurgických operačních zákroků. Stažení úponů trojcípé chlopně, která nedomyká, tedy její cípy nedoléhají k sobě a to znamená, že část krve z pravé komory neteče vpřed – tedy do plic – a vrací se zpět do pravé síně. To pak představuje zátěž pro žilní návrat k srdci a u nemocného se začínou projevovat pravostranné známky selhávání krevního oběhu. Zavádíme kanylu do hluboké krční žíly (*vena jugularis interna*) a prstenec deseti prstových bodců se v určitý moment vystřelí do vazivového úponu – prstence – trojcípé chlopně a velmi silný vlasec, který je protažen přes všech dvacet kotev, pak v druhé době dokáže stáhnout rozšířený průměr trikuspidálního prstence, a tím dojde k zlepšení, tedy normalizaci funkce chlopně s tím, že cípy začnou domýkat a k žádnému zpětnému toku do pravé síně nedochází. Tedy nemělo by.